

У Новоме Саду 31. Августа 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ПОЗДРАВ КРАЉУ.

Добро нам дошла наша светла круно
У ове краје, где топлота зебе!
Доласком Твојим као да си ун'о
У брижне душе, што им давно требе.
Срце је наше осећања пуно
К'о чиста жита, што голуби требе.
Шта си се пута Ти уздао у нас, —
Зато се смемо сад уздат' у Тебе.

„Добро нам дош'о!“ — То је поздрав кратак,
Србин га не зга искитити већма.
Српско је срце просто али стално,
— Српска се верност не казује речма.

Дош'о си, краљу, да видиш маневар.
Ал ако когод пред висину Твоју

Изнети дрзпе нискости злопабе; —
Ако Ти рекну да су златни дани
Свима и сваком у крајев'ма овим; —
Ако се коме проктене да мути
Пред Тобом врело поштевог нам смера; —
Ако Ти кажу, да већ нигде нема
Бола ни јада, горких уздисаја; —
Ако ти кажу да је све у реду,
Свуда и свима тече мед и млеко,
Ничије право не стеће под тиском,
Светиња свача поштује се широм — —
Ох онда, онда
Запитај, краљу, је л' и то маневар,
Или, може бити, нешто друго — превар.

М. П.

Тро-торо-то.

I.

Доста је већ било и мога, — то јест ћутања.

Као год што мајстор-Тиса и шегрт-Мића имају једну девизу (која гласи: док смо нек смо), тако свираљка и ћутаљка имају једно опште правило: „треба посвирати (односно поћутати) па и за појас заденути.“ — Ја ћу ћутање моје да заденем за појас; али пошто немам свог рођеног појаса, послужићу се са туђим појасевима, који су zgodни за задевање (а најдостојнији су црвени, јер нас сећају на црва, који нас са висине подгриза).

Зашто сам заћутао био, то не спада под наслов „Тре-торо-то“, — ја моје ћутање предајем историји, нека она о томе — ћути. Али ако баш хоћете, могу

вам доказати, да сам ја у непрекидном континуитету остао са „Стармалом“, јер као год што г. Г—д—н у „Стармалом“ „проба (своје) перо“, тако сам ја у „Стармалом“ пробао своје ћутање, — дакле ипак сам био ту.

Из овога изгледа као да смо ми (т. ј. ја и читаоци) неки стари познаници. Можда јесмо, — можда и нисмо; можда смо само из далека, — а можда и из близа, — можда, можда, можда, — али поред свији ти мождова ми нећемо један другог смеждити, јер имамо друга посла, то јест са опима, који су већ измождени.

Изгледа и то, као да се ја извињавам ради мога ћутања; али то већ за то не стоји, јер би то био рђав увод: *из вина у вод*, (много је боље из воде ступити у вино).

Што се тиче наслова: „Тро-горо то“, тај сам прво и прво изабрао за то, што се под тим насловом до сада још нико није обесмртио, (дакле наслов сам по себи није до сада в) а друго и друго, што је неотрцан наслов најбољи пут до бесмртија. — Што се пак тиче имена којим ћу се потписивати, то је сасвим свеједно, јер моје чланке и тако неће нико до краја прочитати, као што ни ја не читам до краја све шљиве чланке у „Нашем Добу“, „Турском Народу“ и т. д.

Даклем ово је био увод, — а оно даље биће још уводније.

Елем свршило се изборно кретање; још се само по неким новинарским барицама и ритовима (где Ђ. В. у карабе свира и поп Панта јариће крсти) чује изборно кретање зелених и краставих жа(л)ба. Можда и поп Кука прави мало вица, за доказ да још није сасвим нестало кукавица.

Оно истина злогуди су нешто погодили, кад су пре избора говорили да слободоумна, аутономска народна странка прави рачун без бирташа. Али ево и то се види да противницима до сада нису помогли ни сви бирташи ни огромни бирташки рачуни.

Анђелић ће до душе (и до верификације) имати своја два три човека на позиванију св. духа, — али како стоји са њиховим избором? Ето на пример Ђурковић је изабран у Слатини, али ни сам не верује да му је избор правиан, зато води са собом и једног бирача (попа Бирача), — јер у друштву се лепше путује и у Карловце и из Карловаца.

ПОДЛИСТАК

Глиша и Миша.

Из шегртског живота.

(Свршетак.)

Глиша и Миша опет једно вече отишли Јови, па му дадоше један крај од канапа, а они одоше с другим крајем, да улове једну лубеницу.

Лубенице је баш некако нека здрава људина продавала. Глиша је заговарао пиљара, а Миша је већ био забодооба клина у лубеницу и дао Јови знак да вуче. Јова повуче, ал' како је та лубеница стајала сасвим доле у громили, то, како је Јова повукао, стрпошта се цела громила. Човек скочи да види шта је. Глиша и Миша, не слутећи добра, одма стругнуше, а сиром Јова, ништа и незнајући, само је вукао лубеницу. Човек, виде, да неко вуче једну лубеницу, погледа боље, и виде канап, који је управо ишао у официцу. Лубеница се усљед вучења лагано котрљала, и ишла је све ближе официни, где је Јова бербер већ кезио на њу зубе. Човек се учини невешт и лагано заиђе са стране, па, таман да Јова дигне лубеницу, шчепа га за перчин и тако га је извоштио, да је сиром Јова готово изван себе дошао.

Глиша и Миша су из далека гледали шта ће бити, па кад видеше, да никог код лубеница нема, лагано се одвукну, и сваки узе по једну.

По поред свих красних избора ми сада још дубље осећамо, да је наша аутономија узета, и ако сабор сади отворено и мушки не прозбори, онда је та болест дорасла до праве немоће. — Зато ћу вам приповедати што сам ономад читао. У Немачкој била једна жена којој беку узете и руке и ноге, шта више није могла ни да говори. Једаред се небо наоблачи, загрми, и гром се очеше о жену, која се тим драстичним средством потресе, проговори и оздрави.

О боже, боже, имаш ли још таквих лековитих громова!! Ако имаш, не штеди их од нас!

Тамбурић.

УШТИПЦИ.

Шта значи то, кад изнутра, на јакама наших капута пише: Шајтелес или „Јајтелес“?

У нашој цркви, говоре се већ мађарске приди-ке. То је јасан позив, да почнемо бирати једном Мађаре за духовнике. Хоћел вам се то допасти господо?!

Шта су нас толико окупили са саборским трошковима, и брину се о новцима, кад сви изгледу говоре за то, да ће баш овог сабора извући неко — лутрију.

Зашто Герман путује у Пожегу онако „испод рита“, да га нико не позна. — То је зато, што зна, да га већ сувише добро познајемо.

Много и непрестано путовање Германово када показује то, да ће одиста да путује.

Кад се пиљар сит набио Јове, мануо га је и отиш ао својим лубеницама, а Глиша и Миша са својим лубеницама у официцу, да виде шта им Јова ради

Јова се још преврљао и још је запомагао. Они га понуде са лубеницама, али њему сирогом није било до њих.

Кад Глиша и Миша видеше ово, жао им би и смислише освету против пиљара, јер који се шегрт не уме осветити, то није прави шегрт.

Узеше сваки с оју лубеницу, заиђоше лагано пиљару за леђа и у један мах заукаше обе лубенице и тако ударише пиља пиљара, да се свака лубеница на десет парчади расцонала.

Пиљар скочи, али су они већ се „очистили“

Ето, то је била њина освета за јовино „страданије.“

Но сиротом Јови берберу слабо је користила та њина освета, јер он је тек после три дана сасвим дошао себи.

Страст је рђав друг. Кога каква страст обузме, тај се онда лако не искобеља из њених кавца.

И Глишу и Мишу је обузела страст за лубеницама. Само ако у видели где, да могу до њих доћи, ту се нису бојали никаквој опасности се излагати, само су је пошто по то морали „спаћити.“

Једанпут они ишли да се купају, па баш пролазили оним крајем, где су виногради. У винограду једном била расцепљена врата, па се могло видети унутра. Баш близу врата био је бунар, а одма до њега једно парче засађено врежом. Кад су поред тог винограда пролазили, баца Глиша случајно поглед кроз врата и што му прво у њему у очи паде

„Наше Доба“ сад може с пуним правом променути наслов и звати се: „Прошло — Доба.“

Уредник „Нашег Доба“ извињује пропаст своје „двојце-тројце“ тиме, што вели: Не вреди ништа ни 100 ока памети, кад човек нема драм среће. Требао је рећи, не вреди ни 100 ока памети, кад их човек нема.

Сиромаштво наш јединак! Како мајуша изгледа он сад са својих само 6 фунти мозга, према онима, што имају 100 ока памети.

Кад сам чуо, где се диже читава хука по Европи, због „каролинских острва“ мислио сам, да је то због криволинских острва, т. ј. због турпира. А штета што није тако.

Народ прича: Кад је св. Сава дошао у Базјаш, био је холуј и он се окрете ветру и рече: „Башзијаш.“ Отуда се и зове манастир Базјаш. А да шта би рекао св. Сава, да је тео чук оног калуђера у Базјашу, придиковати мађарски! Знате има ствари где и свеци изгубе стрпљење. —

Ө.

Бачено.

(Ко хоће може дигнути.)

Слободи се дају границе. Тиме ваљда хоће да се нападну оно, што се граници нису давале слободу.

била је једна велика лубеница баш поред бунара. Како је Глиша виде, а он дрпне Мишу за капут.

„Та гле, гле, Мишо, молим те! Види само ту лубеницу како је лепа! Шта мислиш, да нам је откуд после купања?“

Миша погледа тамо куд му Глиша показа, па кад виде лубеницу чисто му зазубице порастисе.

„Знаш шта, Глишо! Хајд' да је украдемо.“

„Та хоћу ја“ — вели Глиша — „само не знам како би.“

„Па знаш како? Ево ја сам већ смислио. Ући ћемо унутра, бајаги да пијемо воде, па ако нас нико не види, ми ћемо је украсти, па беж! А ако кога буде било унутра, ја ћу их заговарати, а ти зграби лубеницу па — стружи. Ја ћу за тобом.“

Глиша се мало замисли, па рече:

„Но, то је, Мишо, врло добро смишљено. Па ајдмо сад на посао.“

Затим Глиша ухвати за кључаницу ал'врата закључана. Проба још једанпут, двапут, ал'врата закључана, па никако да се отворе.

„Но, још боље, Мишо,“ — повиче он у радости. „Та овде никога нема код куће. Ходи ме подигни, па ћу преко зида ући унутра, а ти ћеш седети на зиду, па ћеш је прихватити.“

Миша одма прихвати глишин план, и Глиша је већ био на зиду, па пружио руку да и Мишу подигне на зид, јер је био висок, на се ни један није могао сам успети.

* — *

Који народ сувише много говори о својој особи- том богу, тај ђутке признаје да има и свог особитог ђавола.

* — *

Јадна је то светлост, која се губи уз тачност (или боље рећи: уставност).

* — *

Увек је добро кад је воља владина уједно и воља народа; али зло и наопако где је владна воља народна невоља.

* — *

Кад правда спава, овда дабогме жандари морају бити будни (па ма и пијави били). Л.

Ђира Зашто се одложио опет наш сабор?

Спира. То је израдила Авђелијева самовоља.

Ђира. Како то?

Спира. Он има вољу да сам иде и Пожегу.

Ђира. Је си ли ти чуо да је радникац поп Милан Ђурић хтео да скочи кроз прозор из тавнице своје?

Спира. Чо сам.

Ђира. Па шта велиш па то?

Спира. Ја не верујем да је хтео скоцити. Али кад једанпут јаве да је заиста скочио, онда ћу већ нешто више веровати.

Наскоро је и Миша био на зиду и Глиша се сиђе доле у виноград, узбра лубеницу, и додаде је Миши.

Миша прихвати лубеницу и једва се сиђе са зида. Угрувао је мало и себе и лубеницу, ал' не чини ништа! Проћи ће већ то! Само кад је лубеница ту.

Како се сисао, а он залева, к'о што је умео:

„Пловила је по мору галија“ — — —

Ал' шта је то? Глиша нешто виче у винограду.

Миша застале песмом и ослушнуо је мало. Испочетка му се учинило као да му Глиша секундира, ал' мало после сасвим је чисто разабрао глишино „јао — — јао — — јао — —.“

Како је он ово чуо, одма остави лубеницу, и поче се пењати уз зид, да види, шта је то с Глишом. Ал' бадава се он напрезао, кад је зид био висок, па се никако није могао уз-а-њ успети.

Кад је видео, да му је сав труд, да се уз зид успне, узалудан, оде па врата, да бар кроз њих од све жеље види, шта му Глиша ради. Кад тамо, има шта видети! Глиша трчи по винограду, а све се праши за њим. За њим се упустио један човек с неком удром па га вија. Кад је Миша видео, да је Глиша слободан, од радости се чисто засмејао. Та знао је он, да нема тога, ко би Глишу ухватио, кад он подвезе гаће, па онако својски бежи. Ала га и литра Глиша! Ко ајзлибан!

Он је трч'о сведубље и дубље у виноград, а кад је дошао близу на крај, а он тек одједанпут заошија па беж' вратима.

П у с л и ц е.

▽ Колонијална политика постаје права болест. Чим ко отме неколико острва, тако се острви, да после све нова и нова острва тражи. Има ли каквог Швајингера да Бисмарка од те болести излечи?

♣ У Београду дизао се неки г. Беде на своме балону у воздух. Шта, зар у Србији већ више за беде нема места у низини, већ морају и горе да иду!

⊙ „Видело“ се у себи једи, што је у Карловцима изабран баш Обреновић; али, да богме, свој јед не сме да изрази. Даклем право има „Наше Доба“ — нама случај помаже.

□ У Бечу је ономад умр'о славан молер, који се звао Канон. Сад ће наши клерикалци казати, да то није истина, јер канони не могу умрети.

△ Сад ће „Турски Народ“ овако казати: У сабор су изабрани све скитнице, бекрије и ноћници, — јер солидни људи седе код своје куће.

♂ Јашу Томића назива „Н. Д.“ „похититељем“ Заставе. (Би ли се могло казати за др. Стеву Павловића да је „поспоритељ“ нашег доба! То би било за њега велика почаст.)

Миша све то види, па се здао у бригу шта ће сад сиромашлија кад је зид висок, а врата закључана. Он погледа кроз рупу на кључаници, а кључ био с оне стране у брави. Још Глиша није ни дошао близу вратима, а Миша се продера:

„Кључ је у вратима, кључ је у вратима!“

Пудар се био уморио, па остао читаву дуж иза Глише, и није ни могао чути ово викање мишино.

Но Миша није ни тражио, да га пудар разуме. Само кад га је Глиша разумео.

Глиша је све брже и брже трчао вратима, а кад је дошао до њих, откључа их, извади кључ и мете га са сокака у браву. Затим уђе у виноград и узбере још једну лубеницу, па он узе једну, а Миша другу и обојица сташе на отворена врата и подигоше сваки своју лубеницу у вис.

Пудар је још доста подалеко био од врата, ал' кад је видео ово, разјари се к'о помаман и са удвострученом снагом потрча вратима. Но Глиша их брзо закључа и кључ мане у брави са сокака, а он и Миша сваки с по једном лубеницом, „папке на у ледине.“ Та није да га стружу, него се читав облак прашине подиг'о за њима.

Док је пудар отишао по лествице, и док је онако уморан прешао преко зида и откључао врата, дотле су Глиша и Миша толико одмакли, да се нису морали бојати, да ће их пудар стићи.

Ал' кад је пудар видео, да их никако не може сти-

Бука. „Види, види, канда ће још да се зарате Немци и Шпаполци.“
 Шука. „А који им бес не да мира?“
 Бука. „Кажу, препиру се због неког каролинског питања.“
 Шука. „Па онда су Немци у праву, јер ја знам да је Немац увек гинуо за Каролине.“

Бука. Чујем да и Бизмарк не зна ништа друго да наведе у обрану Немаца доли то, што си ти сад казао.“

Проба пера.

СХХХ.

Једном дечку.

Чело моје драго
 Од тринај'ст година,
 Чит'о сам ти песму
 — Штампана је била.

Публика већ знаде
 Да ти умеш писат';
 Сад је крајње време
 Да с' научиш — брисат'.

СХХХИ.

У екстази.

„Ох, ово је прасе
 Румено, па реш.
 Куварицо, ти се
 Поносити смеш!“

ћи, све је скакао од јада. Та однели му две најлепше лубенице!

„Ал' напослетку“ — мисли он — „ђаво и за лубеницама! Ал' што ме то прето само тако умори? Ала, да сам га био сад по други пут уватио, свог би га на комаде растргао. . .“

Још је дуго морао пудар одмарати се, док је сасвим дошао у свој стари колосек.

Међутим, док се он одмарао, Глиша и Миша су се већ брчкали у води. Лубенице су скрили, да им буде после купања.

Кад су се сити накупали, изваде лубенице из њиног сокровишта и сваки узме по једну, и тако су их лепо поручкали, да је само кора и семе остало.

Кад су појели лубенице, пођу кући.

Уз пут ће рећи Миша:

„Море, Глишо, мени се све чини, да си ти у винограду јаукао?“

„Баш добро, Мишо, кад си ми напоменуо, ево ћу да ти испричам, шта је било самном у винограду. Елем, кад си се ти сисао са лубеницом са зида, потрчим ја оном дуду што стоји поред зида, јер сам видео, да само по њему и његовим гранама, које је пустио преко зида на сокак, могу изаћи на поље. Како сам журно трчао дуду, а ја пређем преко неког шипрага од шимшира од чега ли. Кад тамо, а ја набасам на нешто. Погледим доле, а ја стао пудару, који је у том шипрагу спавао, на нос. Пудар се

Да си у ком двору
Већ би орден стакла;
Мора бити да си
На сунцу га пекла!“

Тако рече намесник
Куварици Рози,
(Па зар ово није по-
језија у прози!)

СХХХII.

Само констатирам да је тако.

Једнима су дани црни,
Другима и ноћи беле.
— Ето вите, и боје се
Неправично деле.

Али зато правда вели:
„Нека, нека, нека!“ —
А то човек чује
И — до смрти чека.

СХХХIII.

Загонетна са одгонетком.

Има једно царство,
Пуно је динара;
Али за то ипак вели:
„Немам, брате, пара!“

Има једно царство,
Пуно је дуката;
Али зато ипак вели:
„Немам трунка злата.“

Цинцилинцилинци:
Осамдесет на сто!
Цинцилинцилинци —
То вам је цинцарство.

Г—д—н.

Писмо из Пожеге.

Драги „Стармали“!

Могу ти писати само „на брзу руку“, или правије рећи „из брзе руке“. Та ти и не знаш како је сад овде лепо. Има свега, па и попова с брадама и без браде; има ти Србина, Немца, Хрвата, Мађара, Турчина, па је ту и — — — Арнаут. Мал' нисам казао буди бог с нама, ал то нисам казао за то, што морам бити кратак.

Дабогме да нико није овамо пао с неба. Неко дошао, неко се довезао, неко био од пре ту. Да је вожење било разпо, то знаш. Ал нико није прошао, као наш Небирани. Он је путовао „испод жита“, а дигди и „испод рита“. У Броду га је дочекао црквењак, а свештеник није хтео изаћи пред њега. На другом неком месту дочекао га је опет свештеник, а црквењак није хтео изаћи. Иначе по путевима, нарочито испод рита, знате како је. Наиђе човек на гомиле . . . дивљих патака, вивака, подигди се види и нешто четвороножно, ал то не спада у дочек.

Овде је Његово Величанство примало депутације. Било је и Германа (Немаца) али се показало, да сви Германи из средњег века скупа, нису могли бити тако силовити и халовити као по богу наш један — Герман. Кад је изашао пред Његово Величанство, и то

трже к'о опарен, па онако бунован зграби ме за јаку, па удри! Та није да ме је неколико пута одрапио са неким штапом, него су ми све кости пуцале. Затим ме онако својски шчепана за уво и повуче вратима. Ја нисам смео да се јогуним, него сам све трчао за њим. Та уво је моје било међу његовим прстима. Кад смо били већ близу врата, а он се продера на мене: „Шта ћеш овде, лопову један?“ и затим узману, па ме тако ћушио, да сам одма лунио главом о врата, а све су светлаца летила пред-а-мно. Није да ме је то болело, него сам мислио, да ћу одма скапати. Но он је тако узмануо, да му је иначе мојом нотом натерана крв одма почела цурити из носа. Он се мало сагне, а ја се отем и онако расрђен, узманем и ћушим га, па онда загребем дубље у виноград. . . Остало си, Мишо, већ видео. Ал' боме ни сад нисам читав од оне једне ћушке, што ми је пришио. А имам и неколико масница. Ал' бар ми је сада лакше, кад сам му се осветио.“

„Ала си баш момак“ — рече Миша „Та знао сам ја, да ћеш се ти њему осветити! Та да! Шта би рекли други шегрти, кад би чули, да се ниси осветио. Ено Јергл, који је готово најслабији међу шегртима, па на сред пијале ћушио баба Лену, кад га је чупала, што је крао јабукe од ње. Овако си сад осветлао образ. . .“

Наскоро стигоше обојица кући, и мајсторице су им већ уклонила посла у руке. Глиша је љуштио кромпир за вечеру, а Миша је тук'о сѐ.

Сутра-дан су опет седели једно према другом у радионицама, само је Глиша уздисао и често се мигољио на својој столици. Ал' јест! Те проклете маснице баш су га здраво болеле.

После су се састали опет на њином ћошку, и заједно су ишли у гостионицу код „Јелена“ и „Венца“ по свој дневни приход, по парчад од цигара. Пошто су поделили дуван, изјада се Глиша Миши како га болу маснице, и затим се склонили на сигурно место где се Глиша свукао, а Миша је прегледао маснице и наш'о их је неких седам на броју. Но опет је сасвим докторским гласом тешио га, да ће га скоро проћи.

И доиста! Глишу су за неколико дана сасвим прошле маснице, и он је сасвим и заборавио, да их је кад им'о. Ал' није заборавио онај виноград, и никад више није ни прошао поред њега. Ал' и пудар, тешко да је још кад спавао у шимширу.

Још су много пута они настрадали због лубеница, али зато њина слава међу шегртима никад није спала, јер су се увек јуначки понашали, а били су момци, који су кадри стићи и утећи, и на страшном месту постојати.

Ето, таки су били Глиша и Миша!

Тавих шегрта никад више! . . .

Љ. Лотић.

изашао на челу свештенства, на челу епископа, он поче у фигури да копа очи своје пароду. Све су депутације молиле Његово Величанство за милост, само га је Герман молио да не буде милостив, него да поништи а сатре смерове нашег народа.

Не стојим добар, али чујем да је Његово Величанство чујући оваке речи, помислило, да му то говори вођа арнаутске депутације.

Герман је можда мислио, да ће га Његово Величанство одмах наименовати за фелдмаршала, и дати му једну пуковнију војника, с којом после да поништи и народ и смерове српског народа, али се преварио. Није добио ништа више, него неколико милостивих речи, које Његово Величанство у свакој прилици има у приправности.

Дакле се Небирани нашао у небираним грсџу, и враћа се онако исто, као што је и отишао. А сад може слободно најмити телала, па нек виче од јутра до мрака: „Имал да ко дочека Германа?!“ Па опет: — има. Дочека ће га сабор, и то онако, како је заслужио.

Θ.

Чудни људи.

Чудни су вам, чудни људи ти Французи,
Узмеш их под пазухе, узмеш их по г . . .

Ми тек само келнеру говоримо Жан;
Ал Французи цео народ називају жан.

Да је крава, крава, зна у нас и мали;
Али да је гуска крава, то су они истесали.

На пристојност од вајкада ја много полажем
За то, како сестру зову, не смем ни да кажем.

Мајмуницу Геном зову. Да чудне ли моде.
Тако се тек гдекоји људи зову овде.

Чудно им је много, чудно је и то,
Што је у Француза свако теле: во.

Мора да су ломпи, — сваки је Француз лом.
А за чудо дивно, терет им је сом.

Србин каже ред, Француз вели: тур;
Кад по туру одагреду, није баш у реду.

Е.

Морско старије и неморско новије.

Ко у Будапешти хоће да буде келнер, тај мађарски знати мора.

Е то је морска одредба.

Ко Текелијиву стипендију хоће да добије, тај српски знати не мора.

Е то је неморска новина.

Ми сад питамо наше читаоце, чему се већма клањају: или пештанској моралности, или пештанској неморалности.

Ст.

Писмохер доно ајмокац!

Ко прочита овакав наслов, па узтражи из љубопитства, у речницима, ма и у онима најприпознатим, ове речи да сазна значај њихов, заман ће тражити, јер нису нигде штампане; а зашто нису штампане, запитаће ко, е велим с' тога, што су те речи сасма нове, и што је те речи пронашао, наш деда Ђука, а он није писмен човек, да те речи у каквом речнику обесмрти с' тога долазе у „Стармали.“

Једне ноћи око поноћи, зазвони неко на кући господар Периној, где је деда Ђука у служби, и заиска да му се врата отворе, но деда Ђука није баш тако брз на отварању, јер му је строго забрањено, па с тога оде до врата и запита срдито, јер није то баш пријатно устајати иза најбољег сна: „ко је то звонио?“ на које доби одговор „Брифгрегер.“ Ово деда Ђука већ није разумео шта је, па запита: „па шта оћеш?“ „Доно сам господару „Еспрес“, одговори напољу стојећи писмоноша. Ово деда Ђука ни толико није разумео, али ипак по дужности оде господару који је на спрату становао да јави, па да не заборави, пењући се уз степенице говорио је у себи, прфтрогер доно сепрес, прфтрогер доно сепрес. И тако све до врата, од господарева собе.

Међутим и господар Пера се пробудио, па чувши преко степеница кораке деда Ђукине, баш отвори собна врата па запита опором: „Но Ђука, ко је то звонио?“ а сиромаша деда Ђука се збуну па одговори: „господару! молим писмохер доно ајмокац!“ „Матори дедаче, какав писмохер и какав ајмокац,“ па прсну у смеј, „ал већ знам шта је, кажи му да донесе у јутру.“

По деда Ђукином причању прибележио

С. Аврам.

Низ ориџиналних и преведених анегдота.

(Практичан савет) Песник: „Само да ми је знати пачина, како би за мој рад заслужено признане и славу што пре задобио. — Реалиста: Па то је просто, умри већ једном!

* * *

(Искрени лекар) Пацијенат: Ала г. докторе, кажите ми молим вас, шта сте чинили, да тако свежи и сважни у својој 56 години изгледате? — Лекар: Па ништа друго, млади пријатељу, нисам себи никада ни један рецепт преписао.

* * *

(Наивноост) „Где само Софија, ову лепу слику: Адам и Ева.“

Софија: „Па које је од њих Адам?“ Ујак: Па зар не можеш да их разликујеш?“

Софија: Али, драги ујаче, ко би их могао разликовати? кад нису обучени!“

* * *
(Из школе) Учитељ: Је ли, Миливоје, што је
Адам загризао у забрањену јабуку?

Миливој: Јер није имао ножа

* * *
(Може га лако познати) Гост: Келнер! када
дође г. Мачковић реците му да га у стану очекујем. —
Келнер: Молим, али ја г. Гренчарског непознајам.
Гост: Невознајете оног сувоњавог, смеђег човека?
Келнер: Извинити, али долазе многе сувоњави, сме-
ђи људи —

Гост: Но по овим ће те га ваљда тек познати: О н
има један орден али га не носи.“

* * *
(Предосторожност) Барон (к новом слуги):
Даклем по тим би већ сада били погођени, осим ако ви
још какав услов имате. — Слуга: Да, ја би имао још једно
питање. — Барон: А то би било? Слуга: Да ли г. барон
игра не берзи. — Барон: Па ако играм? — Слуга: Е
онда бих холио напред плату.

* * *
(Једна муштерија добивена) Берберин:
Добро јутро желим, изволите унутра! Господин: Шта
хоћете? — Берберин: Па да вас бријем. — Госпо-
дин: Та ви нисте мој бербер. — Берберин: Извините,
молим покорно, ја сам се јуче с' вашим бербером картао,
па када је све новце изгубио, мењао је своје муштерије
на визу, па ја сам вас добио.

* * *
(Уштипак) Господичић: Госпођице, дали
сте много играли на Ч-ској „Беседи“?

Госпођица: У почетку несам имала за игру
воље, но при крају играла сам много.

Господичић: Да, да, онда када су женске
бирале!

Срдан

Молимо да се гласа!

Од 12-ог до 24-ог бр. овог листа било је у
подлистку пет хумореска, које су послате на рас-
писану награду.

Хумореске су ове:

„Ципија“.

„Извукао је лутрију“

„Друштво љубавне умерености“.

„Турчин Усо“.

„Глиша и Миша“.

Молимо сваког предплатника да нам до 20.
септ. јави којој хуморески досуђује прву, а ко-
јој другу награду. Резултат ће се обзнанити у
27. бр. „Стармалог“.

Гласови нека се пошљу на издаваштво
„Стармалог“ у Нови Сад. Ако ко пошље на уред-
ника у Беч, то се неће моћи уважити, јер уред-
ник за неко време одсуствоваће од куће.

Издаваштво „Стармалог“

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену:

Вршљан. Лист за забаву, поуку и књижевност. Влас-
ник, издавалац и уредник Ђ. Рајковић. Излази у Н. Саду
двапут месечно. Годишња цена 2 фор. на по год. 1 фор.

Hrvatska omladina. List zabavi i pouci. Уређује Јосип
Милаковић. Излази у Загребу једаред месечно на два арка.
Годишња цена 3 фор. (за ђаке 2 фор.)

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хадих. Књига
143. (1885. свеска III.) У Нов. Саду, срп. штампарија дра
Св. Милетића 1885. Цена 70 нов.

Солидност књиж. рада г. архимандрита Дучића. —
Написао В. С. Д. — У Н. Саду, срп. штампарија дра Св.
Милетића 1885.

Опис манастира Ораховице. Од Влад. Красића. —
У Н. Саду, српска штампарија дра Св. Милетића.

Цариник. Година I. Излази у Београду у месечним
свескама. Власници, издаваоци и уредници Алекса Мило-
вановић и Јован Алексијевић. Годишња цена 10 динара.

НОВЕ КЊИГЕ.

Сад су баш изишле и могу се у подписаној штампа-
рији добити следеће нове књиге:

I.

Библиотека одабраних романа.

СВЕСКА ЧЕТВРТА.

КУМ ЈАСИНОВИ.

РОМАН У ДВА ДЕЛА.

Написао Анри Гревил.

Превео Бранко Мушицки.

Други део. Страна 260. Цена 75 нов. или 1 и по дин.

II.

СВЕСКА ПЕТА.

ДЕЛИЈА ДЕВОЈКА.

РОМАН.

Написао Лудовик Алеви.

Превео Бранко Мушицки.

Страна 172. Цена 60 новчића или 1 дин. 20 п. д.

Што Французи могу, не може ни један други народ
У најновијој белетристици њиховој има више песника који
су, како се помолили на књижевном пољу, тако постали
звезде прве величине и дела им успела, како може бити,
само у Француза. Један од отих књижевника јест *Лудовик
Алеви*, књижевни новајлија, но већ стари мајстор на перу.
Из пера му не искачу варнице, али оно ипак оставља све-
тао траг. Њега не читаш недахпимице, ма опет не можеш
да га оставиш из руке. Алевијево дело, што га ево износи-
мо на српски читаћи сто, штампано је за врло кратко време
преко 60 пута. У ориџиналу име му је *Abbé Constantin*
(Жупник Костаптив), но ми мислимо, да то пије згодан на-
зив. Очеvidно је, да поп Коста није главни јунак у роману,
него Бетика Персивалова, девојка, не по мишици делија,
већ по моралној снази и душевној врлини, пошто се изви-
сује више обичних, свакидашњих погледа и жеља, на маша
идејала. Алевијева „Делија-девојка“ није у строгом смислу
роман, јер нема особине, које се све ишту зачу књижевну
врсту, и многи је у то не рачунају; но ми се ипак не
устрачувамо, да је уврстимо у „библиотеку одабраних
романа.“

III.

НОВО ИЗДАЊЕ

МАЛЕ КАТАВАСИЈЕ

која је допуњена, а стоји као и до јако само 20 новч. Ко
узме на 100 ком. добија комад по 12 новч. На мање да-
јемо уобичајени рабат 25%.

Наручбине на све три књиге нека се шаљу:

Штампарији А. Пајевића,

у Нови Сад.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 "
" " " II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

Сад је баш у штампи и за кратко време угледаће света: Читанка за четврти разред српске основне школе одобрио српски народни црквеношколски савет. Цена 34 новч.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1885. до
од 15. марта даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа-уторником и петком увек после 7 сати у вече.
Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.
Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.
Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.
Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885. Агенција.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса, брзо се суши и трајан је.

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска даје.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта.

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Д. Стефановића.

2—6

ЛОЗ ИНКА МОЈА ОВА ЈЕ:

„Незнатна заслуга, солидна израда, ваљана каквоћа, савесно и тачно шишање, омогућава и чини ОГРОМАН ПРОМЕТ.“

Најмањи налог довољан је, да се сваки о каквоћи и солидној изради увери, да би ме сваки могао савесно свом пријатељу и познанику топло препоручити.

Кошуља од енглеског ширтинга без огрлице са манж. 90 н. ф. 1.— 1.25 а са огрлицом 1.50.

Кошуља од шифона, брилијантне израде 1.75—2.— 2.25— 2.50

Кошуље од ирлендер и Rumburger-платна 2.75 3.— 3.50 4.— 5.—

Кошуље за децу у разној боји и величини —.75 до 1.25.

Гаће од Ризен-платна са свитњаком 65 н. 80 н. 95 н. 1.— од платна ф. 1.50.

Гаће од енглеског Сџрег-а француски крој с дугметима 1.50 1.75 до 3.—

Rumburger гаће франц. фасон 1.75, 2.—, 2.50, 3.—

Кошуље од флапела у разној боји 2.50 3.— 3.50 4.—

Крогнова 4-ростручни најновији фасона 1/2 туц. 90 н. 1.— 1.25, 1.50.

Манжетне 4-ростручне елегантног фасона 1/2 туц. 1:25 1.50 2.— 2.50 3.—

Поша за исечене пруслуке 30 н. 35 н. 40 н. 45 н. до 1.50.

Поше за високе пруслуке од 20. 30. 40. 50. 60. 70. до 1.50.

Игле са имитираним камењем од 15. 20. 25. 30. 40 н. Из злата 6. кар. 1.50 2.— до 3.—

По туц. црпи марама орубљене и опрате 70 н. 90 н. ф. 1.— 1.25. кончане: по туц. 1.50 1.90 2.— до 4.— Кончане уткани бордира по туц. 2.50 3.— 3.50 до 6.— Исте с монограми по туц. 3 — 3.50 4.— 4.50.

Чарапе за господу, пругасте ил у боји по туц. 2.80 3.— 4— 5.—

Чарапе Американске по туц. 1.50 2 — 2.50. Fil чарапе 90 н. до ф. 1.50.

Рукавица најбољих и најновији фасона за господу салонских 90 н. 1.20 1.50 1.90. Зимњи 1.80 2.— 2.50. По-стављени кожни 1.10 1.80 до 3.50.

Умољавам да се при наручбини тачно обележи мера врата, дужина рукава, дужина гаћа од појаса доле. Рекламације на чисто одржато и неповређено рубље примам на измену. Налого ваља слати искључиво на адресу:

Wäse Atelier des Th. Wezilitz Surov Wien 1—3

I. Schwertgasse № 4.